

paa Grund af Tillægsforklaringens Indhold, i hvilket sidste Tilfælde ikke Straffen for Meened, men kun Straffen for ubeediget falsk Forklaring vil kunne anvendes, naar Tillægsforklaringen findes at være falsk, maa naturligtvis i det enkelte Tilfælde nærmere afgjøres af Domstolene. — Som bemærket er Straffens Maximum i Udkastets § 142 ganske i Almindelighed sat til 10 Aars Strafarbejde, og der er ikke fundet Anledning til at gjøre en saadan Tilføining om Straffens Stærkelse i visse Tilfælde, som den, der indeholdes i den ovenfor refererede § 3 i Fd. 15de April 1840, jfr. den norske Straffelovs Kap. 12 § 2. Det følger nemlig formeentlig ligefrem af de almindelige Regler om Sammenstød af Forbrydelser, at hvor det ved det falske Vidnesbyrd er tilfiet at paaføre Nogen et uskyldigt Onde af en saadan Bestaenhed, at alene herefter en høiere Straf efter Omstændighederne vilde kunne være forskyldt, maa den paagældende strengere Straffebestemmelse komme til Anvendelse ved Siden af Straffebestemmelsen i § 142, saaledes som det anthedes ved den tilføiede Slutningsætning: „foraauidt ikke høiere Straf maatte være forskyldt ifølge Bestaenheden af det ved den falske Forklaring bevirkede eller tilfietede Onde.“ Navnlig følger det af de paapegede Regler, at naar Nogen ved at afgive falsk Vidnesbyrd tilfiet at paaføre Nogen Strafarbejde eller en anden længere Tids Frihedsberøvelse eller endog Livsstraf, vil hans Straffskyld blive at bedømme ikke blot efter § 142, men tillige efter Udkastets § 208, sidste Deel, eller efter § 187 (om Mord), saa at hans Straf, hvis Hensigten kan siges at være opnaaet, og det falske Vidnesbyrd virkelig at have bevirket, at den Paagældende er bleven berøvet Friheden eller Livet, i det ene Tilfælde kan stige til 12 Aars Strafarbejde og i det andet bliver Livsstraf, men i modsat Fald maa bestemmes efter Reglerne om Straffen for Forsøg, sammenholdte med de nævnte Straffebestemmelser. Og hvor den forbryderiske Hensigt ikke bestemt er gaaet ud paa at paaføre Nogen et Onde af saa stor Betydning, at en strengere Straffebestemmelse i og for sig herefter vil være anvendelig, skjøndes det ikke rettere, end at det foreslaaede Straffemaximum af 10 Aars Strafarbejde aab-

ner tilstrækkelig Afgang til at ramme den Skyldige med en passende streng Straf.

En Nedsættelse af den for falsk Vidnesbyrd i Almindelighed foreskrevne Straf i det Tilfælde, at den Skyldige selv tilbagekalder sin falske Forklaring og derved deels efter Omstændighederne fjerner eller formindsker de skadelige Følger af Forbrydelsen, deels selv foranlediger dennes Opdagelse, vilde allerede begrundes ved det i Udkastets 6te Kapitel § 60 udtalte almindelige Princip. Ifølge den heromhandlede Forbrydelses særegne Bestaenhed turde der imidlertid være Anledning til, i Righed med Bestemmelsen i Fd. 15de April 1840 § 4, at tillægge den frivillige Tilbagekaldelse og Berigtigelse af en falsk Vidnesforklaring en bestemt og videre gaaende Indvirkning med Hensyn til Straffens Nedsættelse, og man har derfor i Udkastets § 143 foreslaaet, at en ringere Grad af Strafarbejde og under særdeles formildende Omstændigheder endog Fængsel paa Vand og Brød, dog ikke under 4 Uge 5 Dage, skal kunne anvendes under den anførte Forudsætning. Denne fakultative Strafnedsættelse svarer ogsaa til Reglen i Fd. 1840 § 4, foraauidt denne hjemler en Nedsættelse af Straffen indtil 8 Maaneders Strafarbejde, idet den sidstnævnte Straf netop staaer i samme Forhold til det almindelige Straffeminimum efter Fdgs. § 1, nemlig 4 Aars Strafarbejde, som det i Udkastets § 143 foreslaaede Straffeminimum, 4 Uge 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, til Straffens Minimum efter Udkastets § 142, nemlig 2 Aars Strafarbejde. Straffens Nedsættelse til det nævnte Minimum betinges vel i Fd. 1840 § 4 særligt af, at al den skadelige Følge af den falske Vidnesforklaring ved den senere Tilbagekaldelse afværges, og en lignende Betingelse findes opstillet i tilsvarende Bestemmelser i flere fremmede Straffelove, blandt andre i den norske Straffelovs Kap. 12 § 4. Kommissionen har imidlertid troet, at det hersten vilde være nødvendigt eller hensigtsmæssigt udtrykkelig at fremhæve den i Straffeloven. Nødvendigt turde det formeentlig ikke være, da Betydningen af det omhandlede Moment er saa ivinesaldende, at Domstolene ogsaa uden en udtrykkelig Anvisning derpaa vel ville vide at tage tilbørligt Hensyn dertil, og navnlig ikke lettelig